

Лежать між нами дев'ять літ

Микола Руденко

Лежать між нами дев'ять літ
Страшної, лютої розлуки.
Вже виросли мої онуки,
І я уже не дядько —
Дід.

А ти, скажи мені, яка?..
Вже ні згадать, ні уявити —
Лиш заново у серці звити
Тебе з поштового рядка.

Тож я, коли село дріма,
На вітрі, що летить з Китаю,
Твої листи перегортаю —
Та вже і в них тебе нема.

Озвись, кохана, — де ти, де?..
А місяць тихою порою
Пасе хмарки понад горою
І мовить: — Жди, вона іде...

Ще тиждень, два —
Й свята, жива.
Ти знімеш сидір свій тюремний —
Наш застарілий біль недремний
Відродить душі і слова.